

Slunečnice - co oči nevidí

Píše se rok 2252. Je tomu právě 100 let, co byly zničeny všechny živé rostliny. Aby lidé přežili a mohli dále dýchat, byly rostliny nahrazeny továrnami produkující kyslík. Dlouhá léta lidem chyběla vůně a barevnost květin. Nikdo však nevěděl, jak rostliny vrátit zpět na planetu. I když existovala legenda o velké kouzelné slunečnici, která umí splnit každé přání, doposud se nikomu nepodařilo tuto vzácnou květinu najít. Prý je ukryta někde hluboko v kouzelném lese a přání splní pouze člověku výjimečnému.

V malé chaloupce na okraji lesa žila babička s malým nevidomým chlapcem Josífkem a jeho věrným psem Maxem. Byli velice chudí. Josífek často a rád poslouchal babiččino vyprávění o kouzelné slunečnici. Rozhodl se, že tuto kouzelnou slunečnici najde a vrátí lidem radost z kvetoucích květin. Byl však slepý, jak má tedy hledat? Jeho odhodlání bylo však veliké.

Jednoho rána si sbalil pár věcí, rozloučil se s babičkou, vzal si svého pejska Maxe a vydal se na cestu. Několik týdnů oba bloudili po cestách, lesích i vesnicích, museli přeplavat širokou řeku, přejít obrovské mraveniště, lézt po strmých kopcích a překonávat mnoho dalších překážek. Vzácnou slunečnici ne a ne najít. Byli unavení, hladoví a zoufalí. Už se chtěli vrátit zpět domů. Když došli na malou mýtinu, aby si odpočinuli, Max začal štěkat a pobíhat kolem dokola. Josífek byl bezradný, nic neviděl a nevěděl, proč pes tolik vyvádí. Vždy spoléhal na jeho oči. On nemohl vidět tu nádhernou zář, která obklopovala to, co tak dlouho hledali - SLUNEČNICE. I když ji neviděl, cítil její kouzelnou moc. V duchu zajásal. „Konečně jsme ji našli,“ pomyslel si. Slunečnice promluvila: „Už dlouho na tebe čekám, Josítku! Máš pouze jedno přání, vybírej moudře!“ Josífek neváhal ani chvíli a vykřikl: „Prosím, vrať zpět na zem rostliny, chybí nám krása květů, jejich barva i vůně.“

Slunečnice řekla: „To lidé stáli za zkázou květin, zničila je jejich pýcha a chamtivost, pokud vrátím květy, tvé oči je neuvidí.“ Josífek však trval na svém přání, prosil: „Slunečnice, nezáleží na tom, „co mé oči nevidí“, ale ostatní lidé se budou opět radovat a já s nimi. Je tu přece i květinová vůně a tvary.“ „Nu dobrá, Josítku, máš dobré srdce a nemyslíš jen na sebe. Vrátím vám květiny.“

Josífek zavřel oči a cítil kolem sebe teplo a zvláštní vůni, kterou doposud nepoznal. Když oči otevřel, viděl před sebou nevídanou krásu, všude kolem byly rostliny různých barev i velikostí. Vykřikl: „Jak je to možné, já vidím! To je dar pro tebe,“ řekla slunečnice a zmizela.

Cesta domů uběhla velmi rychle, Josífek s Maxem potkávali jen a jen šťastné lidi. Doma je přivítala babička s pekáčem jablečného koláče.